

Sygn. akt II Ca 848/16

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko E. D.

o zapłatę 8.712,56 zł

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt I C 1171/16

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 848/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 14 lipca 2016r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) w W. przeciwko E. D. o zapłatę 8.712,56 zł.

W apelacji od powyższego wyroku strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 509 § 2 w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., art. 124 § 2 k.c., art. 5 k.c. oraz art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania pozwu w całości łącznie z zasądzeniem kosztów procesu, a także kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja jest nieuzasadniona. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji i uzasadniającą je argumentację, nie dostrzegając jakiegokolwiek potrzeby jej powtarzania, a apelacja strony powodowej powyższego stanowiska jak i jego motywów w żaden skuteczny sposób nie podważa.

Sąd Okręgowy przede wszystkim podziela, mimo odmiennego stanowiska skarżącego, pogląd wyrażony w powołanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, uchwale Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016r. (III CZP 29/16, Wyd. Lex nr 2067028), że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Przy czym pogląd taki znalazł wyraz

również w innych, wcześniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, na które zresztą wskazywał sam skarżący (zob. wyrok Sądu Najwyższego, z uzasadnieniem, z 19 listopada 2014r., II CSK 196/14, OSNC 2015r., nr 12, poz. 145 oraz uchwałę Sądu Najwyższego, z uzasadnieniem, z 19 lutego 2015r, III CZP 103/14, OSNC 2015r., nr 12, poz. 137). Odnosząc się do zarzutów i wywodów skarżącego, wskazać należy, że o tyle ma on rację, że niewątpliwie nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale już nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje bowiem materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Uzasadnienie i istota takiego zapatrywania sprowadza się zaś do tego, a co uchodzi już uwagi skarżącego, że wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, iż skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku prowadzące do przerwy biegu przedawnienia, dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (zob. uzasadnienie powołanej uchwały Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016r., III CZP 29/16). Odmienne natomiast zapatrywanie skarżącego i jego argumentacja, w świetle powyższych rozważań, a także argumentacji zawartej w powołanych orzeczeniach Sądu Najwyższego, jest zupełnie nieprzekonujące i jako takie nie mogło prowadzić do uwzględnienia apelacji.

Nie mógł też prowadzić do uwzględnienia apelacji zarzut naruszania art. 5 k.c. Roszczenie objęte żądaniem pozwu jest wywodzone z umowy pozwanej zawartej z Bankiem w odległym już czasie, bo w dniu 17 października 2000r., a stało się ono wymagalne przed 7 maja 2003r. (data wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego). Uchodzi nadto uwagi skarżącego, że uzasadniając ten zarzut powołuje się on na orzeczenia Sądu Najwyższego, o których mowa we wcześniejszych rozważaniach (wyrok Sądu Najwyższego z 19 listopada 2014r., II CSK 196/14, oraz uchwała Sądu Najwyższego z 19 lutego 2015r, III CZP 103/14), a które jego zdaniem, ukształtowały nową linię orzecznictwa. Apelujący pomija jednak już tą istotną okoliczność, że zawarcie przez niego umowy cesji dochodzonej przeciwko pozwanej w niniejszej sprawie wierzytelności, nastąpiło umową z 24 lutego 2015r., a zatem już po wydaniu powołanych orzeczeń Sądu Najwyższego.

Z powyższych przyczyn, skoro brak było podstaw do uznania w jakimkolwiek zakresie zarzutów apelacji za uzasadnione, apelacja ta nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.